

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/54/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4318201680
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4318201680.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobkyne: Y. D. nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX/X, XXX XX K. G., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, o zaplatenie sumy 40,32 eura s príslušenstvom, odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 12. októbra 2018 č.k. 16Csp/47/2018-106, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že úver zo zmluvy č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 25.10.2016 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bezpoplatkový a uloženia povinnosti žalovanému vydať jej bezdôvodné obohatenie zo spotrebiteľskej zmluvy č. XXXXXX-XXXXX uzatvorenej dňa 25.10.2016 vo výške 40,32 eura. Žalovanému priznal právo na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 5, § 54 ods. 1, § 39, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, 3, § 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

1.2. Posudzoval charakter zmluvy o úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 25.10.2016 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným a dospel k záveru, že žalobkyňa uzavrela predmetnú zmluvu ako živnostník v súvislosti s výkonom svojej podnikateľskej činnosti, t. j. fyzická osoba - podnikateľ. Preto zmluvný vzťah so žalovaným nemal charakter spotrebiteľského vzťahu a žalobkyňa sa nemôže domáhať bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného právneho úkonu a následne vydania bezdôvodného obohatenia. Poukázal na obsah zmluvy úvere, podľa ktorého sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti úver v dohodnutej výške 4.000 eur do 8 pracovných dní od doručenia jedného podpísaného rovnopisu tejto zmluvy dlžníkom vrátane všetkých jeho príloh, a dlžník pri uzatváraní a plnení tejto zmluvy vystupoval ako podnikateľský subjekt a poskytnutý úver mal využiť na účel vyplývajúci / súvisiaci s výkonom jeho podnikateľskej činnosti - nákup vozidla na podnikateľské účely. Ďalej poukázal na žiadosť o úver, ktorá predchádzala uzavretiu zmluvy o úvere, a obsahovala v predtlačenom formulári údaje o obchodnom mene žalobkyne, odbore podnikania, právnej forme, dátume začatia podnikania, zápisu v O., mieste podnikania. Podľa tejto žiadosti išlo o poskytnutie živnostenskej pôžičky /biznis úvery/, v ktorej žalobkyňa, ako žiadateľka, uviedla a vyplnila viacero údajov týkajúcich sa jej podnikania, obchodné meno, DIČ, odbor podnikania, právnu formu, dátum začiatku podnikania a miesto podnikania. Ako účel čerpania úveru uviedla investičný, s bližšou špecifikáciou - nákup vozidla

na podnikateľské účely. Na doloženie právnej subjektivity začiarokla - živnostenský list a v závere žiadosti prehlásila, že žiada o úver na podnikateľské účely a je si vedomá právnych následkov v prípade nepravdivosti tohto prehlásenia, čo potvrdila svojím podpisom.

1.2. Konštatoval, že množstvo údajov, ktoré žalobkyňa ako žiadateľka o úver vyplnila v žiadosti a ustanovenia v samotnej zmluve o úvere nasvedčovali tomu, že sa jedná o úver na podnikateľský účel, čo vedel posúdiť aj priemerne zdatný človek. K tvrdeniu žalobkyne, že zmluvu uzavrela pod tlakom finančných problémov v tiesni, uviedol, že prípadná tieseň nerobí právny úkon neplatným, ale žalobkyňa mala možnosť v zmysle § 49 Občianskeho zákonníka od zmluvy odstúpiť, čo doposiaľ neurobila. Tvrdenie žalobkyne, že bola v tiesni a jedinou možnosťou využiť služby nebankového sektora, nakoľko u bank nepochodila, nepovažoval za relevantné. Uviedol, že podľa § 37 Občianskeho zákonníka nejde o taký stav vôle žalobkyne, ktorý by robil tento právny úkon neplatným, keďže nakoľko nedostatok vôle prichádza do úvahy iba v prípade násillia, fyzického donútenia, nátlaku, nepriamom nátlaku na psychiku, že namiesto svojej vôle prejavuje vôľu donucujúceho (napríklad, ak bitím niekto núti iného, aby podpísal predložený dokument), pričom v konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa právny úkon urobila pod tlakom násillia alebo pod tlakom bezprávnej vyhrážky. Poukázal, že žalobkyňa bola čase uzavretia zmluvy živnostníčkou, a ako osoba s oprávnením na podnikanie musela mať aj vyššiu mieru bdlosti a informovanosti ako nepodnikateľ. Z uvedených dôvodov sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že nevedela o tom, že zmluvu uzatvárala ako fyzická osoba - podnikateľ, lebo o tom nebola informovaná.

1.3. K argumentácii žalobkyne, že zmluvu uzavrela ako spotrebiteľ, ale nie ako fyzická osoba - podnikateľ uviedol, že spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti s tým, že zákonom č. 379/2008 Z.z. bolo do definície za slová "spotrebiteľ je" vložené slovo fyzická osoba, čím sa pojem spotrebiteľa v Občianskom zákonníku zúžil iba na fyzické osoby. Pritom poukázal na dôvodovú správu k citovanému zákonu, podľa ktorej sa za fyzickú osobu považuje aj podnikateľ - fyzická osoba, pokiaľ má vzťah s dodávateľom zo spotrebiteľskej zmluvy a predmet plnenia neslúži na podnikanie. Konštatoval, že v prejednávanej veci bolo nesporné, že úver bol žalobkyňi poskytnutý na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti - na nákup vozidla na podnikateľské účely, čo vyplývalo nielen zo zmluvy o úvere ale aj zo žiadosti o úver.

1.5. Na základe uvedeného skonštatoval, že úverový vzťah medzi stranami sporu zo zmluvy o úvere nebol vzťahom spotrebiteľským, ale bol vzťahom podnikateľským, uzatvoreným v režime obchodného práva. Konanie žalobkyne ako fyzickej osoby - podnikateľa preukázalo podanie žiadosti o úver, ktorá predchádzala uzavretiu zmluvy. V nej sa žalobkyňa identifikovala ako fyzická osoba - podnikateľ a požiadala o poskytnutie BIZNIS úveru na podnikateľské (investičné) účely. Zároveň v žiadosti nad podpisovou doložkou výslovne uviedla, že všetky údaje uvedené v žiadosti o úvere a jej prílohách sú plné a pravdivé. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie pri riešení výkladu únijného práva vo vzťahu k tomu, aké postavenie má byť priznané osobe vystupujúcej od začiatku vo vzťahu k dodávateľovi ako podnikateľ a ktorá až následne tvrdí, že je spotrebiteľom, podľa ktorého: Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci I. N. proti Bay Wa AG). Rovnako, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva (J., SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04). Keďže žalobkyňa obsah uzavretej zmluvy o úvere ani následne nespochybňovala, spochybnila ho až v podanej žalobe, uviedol, že správanie zmluvných strán po uzavretí zmluvy je tiež určitým dôkazom o tom, čo strany pri uzavretí zmluvy zamýšľali, s akými pohnútkami do zmluvného vzťahu vstupovali a čo jej uzavretím sledovali. Žalobkyňa konala a vystupovala ako podnikateľ, preto zmluvný vzťah bol podnikateľským (obchodnoprávnym) vzťahom. Skutočnosť, že žalobkyňa poskytnuté finančné prostriedky nezahrnula do svojho účtovníctva, považoval za právne bezvýznamné, keďže je vecou každého daňového subjektu, čo zahrnie a čo nezahrnie do účtovníctva, a za to nesie subjekt aj právnu zodpovednosť, ktorá nebola predmetom tohto konania.

1.6. Uviedol, že povaha zmluvného vzťahu sa určuje podľa skutočností daných pred a pri vzniku zmluvného vzťahu, a zo žiadosti o poskytnutie úveru vyplýva, že žalobkyňa prehlásila, že žiada o úver na podnikateľské účely a je si vedomá právnych následkov v prípade nepravdivosti tohto prehlásenia, čo potvrdila svojím podpisom. Odvodzovanie spotrebiteľskej povahy zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami z uvedenia rodného čísla považoval za mylné, pretože pokiaľ subjekt nedisponuje iným identifikačným číslom (napríklad aj pre daňové účely), potom uvádza vždy rodné číslo. Rodné číslo nie je identifikátor spotrebiteľa, ale akejkolvek fyzickej osoby a nemá výpovednú či rozlišovaciu funkciu pre posúdenie, či ide o spotrebiteľa alebo nie. Navyše sama žalobkyňa v žiadosti o poskytnutie úveru neuviedla identifikačné číslo, ale uviedla všetky ostatné údaje charakterizujúce ju ako fyzickú osobu -

podnikateľku, preto jej identifikácia aj bez uvedenia identifikačného čísla bola dostatočná na to, aby bolo zrejmé, že sa jedná o fyzickú osobu - podnikateľa. Zároveň v žiadosti uviedla dostatočné množstvo údajov, na to, aby uvedomila, že sa jedná o úver na podnikateľské účely a že vystupuje ako fyzická osoba - podnikateľ.

1.7. Tvrdenie žalobkyne, že finančné prostriedky použila na rekonštrukciu nehnuteľnosti nepovažoval za právne relevantné, nakoľko len samotné obídienie dohodnutého účelu úveru (na kúpu auta na podnikateľské účely), na ktorý sa zaviazala v zmluve o úvere, nepreukazovalo charakter tohto vzťahu ako spotrebiteľský. Pre posúdenie, či sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah bolo rozhodujúce, či žalobkyňa pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere vystupovala ako podnikateľ alebo nie. Vzhľadom na vyššie uvedené konštatoval, že žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupovala ako podnikateľ. Navyše, ak žalobkyňa nepoužila úver na účel dohodnutý v zmluve porušila zmluvné podmienky, keďže podľa čl. 6.3. zmluvy veriteľ môže vyzvať dlžníka na preukázanie použitia peňažných prostriedkov na podnikateľské účely a dlžník je povinný predložiť veriteľovi v lehote 5 dní od doručenia výzvy dokumentáciu preukazujúcu použitie peňažných prostriedkov na podnikateľské účely. Nesplnenie tejto povinnosti zo strany dlžníka sa považuje za porušenie vyhlásenia dlžníka podľa článku 9., ods. 9.1. písm. f) zmluvy.

1.8. Dospel k záveru, že uvedených dôvodov sa žalobkyňa nemohla domáhať ochrany spotrebiteľa, bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, či neplatnosti zmluvy v zmysle ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko nebolo preukázané, že žalobkyňa uzatvárala zmluvu ako spotrebiteľka. Zároveň nezistil žiadny iný dôvod neplatnosti predmetnej zmluvy o úvere. Preto nedošlo ani k bezdôvodnému obohateniu a veriteľ má nárok na všetky plnenia, na ktoré sa žalobkyňa ako dlžníčka zaviazala podpísaním zmluvy o úvere. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva o úvere nebola spotrebiteľskou zmluvou, neaplikoval na tento právny vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl.) a neskúmal ani neprijateľnosť zmluvných podmienok predmetnej zmluvy.

1.9. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, a nakoľko mal žalovaný vo veci úspech v plnom rozsahu, priznal mu nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňu v plnom rozsahu. Uviedol, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku súdnym úradníkom.

2.1. Žalobkyňa podala v zákonnej lehote odvolanie a navrhovala, aby odvolací súd určil, že úver zo spotrebiteľskej zmluvy č. XXXXXXXX uzatvorenej dňa 14.11.2011 je spotrebiteľský, že úver zo spotrebiteľskej zmluvy č. 5010673 uzatvorenej dňa 14.11.2011 je bezúročný a bez poplatkov, a uložil žalovanému povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie zo spotrebiteľskej zmluvy č. 238-52082 uzatvorenej dňa 25.10.2016 vo výške 40,32 eura. Dôvodila ustanovením § 365 ods. 1 CSP, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a podľa § 366, podľa ktorého prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

2.2. Namietala, že na pojednávanie sa nedostavila nie vlastnou vinou, ale preto, že o ňom nevedela. Tvrdila, že pošťárka jej do schránky nevložíla oznámenie o uložení doporučeného listu. Priložila reklamačný list z 21.11.2018 a mailovú komunikáciu so zákazníckym servisom pošty o potvrdení prijatia reklamácie.

2.3. Tvrdila, že zmluva, ktorú uzavrela so žalovaným bola formulárová, predtlačená a typová, a jednoznačne bola v postavení spotrebiteľa. Úver si nebrala pre účely podnikateľskej činnosti, tieto finančné prostriedky nemala evidované v účtovníctve a použila ich výhradne na svoje osobné účely. Nebola informovaná o tom, že pôjde o podnikateľský úver a že podmienky v prípade podnikateľského úveru budú pre ňu horšie a nevýhodnejšie. Predloženie živnostenského listu vnímala ako dôkaz, že bude mať z čoho úver splácať. Tvrdila, že aj v zmenke má uvedené rodné číslo a uvedenie rodného čísla potvrdzuje jej tvrdenie o spotrebiteľskej zmluve a spotrebiteľskom úvere. Zmluvu podpisovala vo

večerných hodinách na parkovisku pred obchodným domom P. v B. v aute bez možnosti prečítania si a oboznámenia sa s obsahom zmluvy. Podpísala ju v tiesni, lebo potrebovala doriešiť svoje rodinné problémy. Zotrvávala na tvrdení, že zmluva o úvere je spotrebiteľská a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 24Co/130/2011 a sp.zn. 23Co/49/2015, a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. 107/07.

3.1. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že povaha zmluvy nezávisela od následného spôsobu použitia peňažných prostriedkov. Obsah a povaha zmluvy sa posudzuje v okamihu vykonania právneho úkonu. Tvrdenia žalobkyne o pojednávaní považoval za zjavne neopodstatnené, keďže nepredložila žiadny dôkaz o nedoručení predvolania, resp. o oznámenia o uložení zásielky. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3.2. V následnom vyjadrení k odvolaniu žalovaný uviedol, že zotrváva na svojich tvrdeniach. Žalobkyňa nepreukázala svoje spotrebiteľské postavenie. Zmluva bola uzatvorená medzi dvoma podnikateľmi, podnikateľské postavenie žalobkyne vyplýva nielen zo samotnej žiadosti, ale aj s obsahu zmluvy. Poukázal na obsah zmluvy a na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 81/2011. Tvrdil, že žalobkyňa neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, pre ktoré by sa obsah zmluvy mal interpretovať spôsobom, ktorý je v rozpore s prejavom vôle. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne.

4.1. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že na žalobe aj odvolaní trvá v celom rozsahu. Zopakovala svoje tvrdenie o neprijateľných zmluvných podmienkach v predmetnej zmluve a tvrdila, že zmluva sa riadila zákonom č. 129/2010 Z.z. Poprela všetky skutkové okolnosti uvádzané žalovaným. Zopakovala, že bola v postavení spotrebiteľa. Uviedla, že nedodanie listu sa nedá dokázať, hoci sa o to snažila cez poštu. Navrhla, aby odvolací súd určil, že úver zo spotrebiteľskej zmluvy č. XXXXXX-XXXXX uzatvorenej dňa 25.10.2016 je spotrebiteľský, že úver zo spotrebiteľskej zmluvy č. XXXXXX-XXXXX uzatvorenej dňa 25.10.2016 je bezúročný a bez poplatkov, a uložil žalovanému povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie zo spotrebiteľskej zmluvy č. XXXXXX-XXXXX uzatvorenej dňa 25.10.2016 vo výške 40,32 eura.

4.2. V následnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného mala zato, že je v rozpore s dobrými mravmi, aby veriteľ svojvoľne určoval povahu úverovej zmluvy, na základe toho kde spotrebiteľ robí a spotrebiteľ bol potrestaný zato, že robí na živnosť. Nebola upozornená, že jej zmluva sa nebude riadiť podľa Občianskeho zákonníka.

5.1. Žalobkyňa v odvolaní namietala vady konania spočívajúce v nesplnení procesných podmienok (§ 365 ods. 1 písm. a), v porušení jej práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) a inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP). Odvolací súd preto najprv skúmal, či súd prvej inštancie konanie nezaťažil vadami namietanými žalobkyňou.

5.2. Procesné podmienky sú podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Vadou predpokladanou v § 365 ods. 1 písm. a) CSP trpí konanie, ak súd vec prejednal napriek tomu, konanie trpelo nedostatkom žaloby, právomoci a príslušnosti súdu, nedostatkom procesnej subjektivity a procesnej spôsobilosti strán sporu alebo prekážkou začatej a rozhodnutej veci. Hoci na porušenie procesných podmienok odvolací súd prihliada, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uvedené, žiadny z vyššie uvedených nedostatkov prejednávanej veci po preskúmaní spisu nezistil.

5.3. Žalobkyňa v odvolaní namietala vadu konania spočívajúcu v porušení jej práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb v konaní pred súdom užívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Súčasťou tohto práva je realizácia procesných práv, ktoré strane sporu priznáva Civilný sporový poriadok. Do obsahu práva na spravodlivý proces patrí právo zúčastniť sa pojednávania a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Realizácia tohto práva v prvom rade predpokladá, že strany sporu boli na pojednávanie súdu riadne predvolané. V danej veci súd prvej inštancie nariadil pojednávanie na deň 12.10.2018, na ktoré predvolal žalobkyňu a právnu zástupkyňu žalovaného. Žalobkyňi bolo predvolanie doručované na adresu uvedenú v žalobe, ktorá zároveň bola adresou evidovanou v registri obyvateľov podľa § 106 ods. 1 písm. a) CSP, a to do vlastných rúk. Písomnosť bola súdu prvej inštancie vrátená s poznámkou „neprevzatá v odbernej lehote“. Keďže sa žalobkyňi nepodarilo doručiť predvolanie na adresu podľa § 106 CSP správne súd prvej inštancie považoval písomnosť za doručení dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu, aj keď sa o tom žalobkyňa nedozvedela, a správne vec prejednal v

neprítomnosti žalobkyne. Odvolací súd nespochybňuje tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého sa nedodanie listu nedá dokázať, v danom prípade by však postačovala kladne vybavená reklamácia od Slovenskej pošty, ako doručujúceho orgánu, ktorú žalobkyňa k odvolaniu nepredložila. Odvolací súd nezistil procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by bolo žalobkyni znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP).

5.4. Vada konania vymedzená v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručuje v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Žalobkyňa v odvolaní nekonkretizovala inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd, viazaný dôvodmi odvolania, nemohol napadnutý rozsudok z hľadiska ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) CSP preskúmať.

5.5. Odvolací súd nezistil namietané vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť, preto pristúpil k meritórnemu prejednávaniu veci.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Odvolací súd posudzujúc napadnutý rozsudok z hľadiska súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a aplikovaných zákonných ustanovení dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver. Súd prvej inštancie považoval v danej veci za rozhodujúce, že v predmetnej zmluve úvere, podľa ktorej sa žalovaný, ako veriteľ, zaviazal poskytnúť žalobkyni, ako dlžníčke, na účely výkonu jej podnikateľskej činnosti úver vo výške 4.000 eur, žalobkyňa vystupovala ako podnikateľský subjekt a poskytnutý úver mala využiť na účel vyplývajúci / súvisiaci s výkonom jej podnikateľskej činnosti - nákup vozidla na podnikateľské účely. Uvedené postavenie žalobkyne bolo zrejme aj zo žiadosti žalobkyne o úver, ktorá predchádzala uzavretiu zmluvy o úvere, a obsahovala v predtlačenom formulári údaje o obchodnom mene žalobkyne, odbore podnikania, právnej forme, dátume začatia podnikania, zápisu v O., mieste podnikania. Podľa tejto žiadosti išlo o poskytnutie živnostenskej pôžičky /biznis úvery/, v ktorej žalobkyňa, ako žiadateľka, uviedla a vyplnila viacero údajov týkajúcich sa jej podnikania, obchodné meno, DIČ, odbor podnikania, právnu formu, dátum začiatku podnikania a miesto podnikania. Ako účel čerpania úveru uviedla investičný, s bližšou špecifikáciou - nákup vozidla na podnikateľské účely. Na doloženie právnej subjektivity začiarokla - živnostenský list a v závere žiadosti prehlásila, že žiada o úver na podnikateľské účely a je si vedomá právnych následkov v prípade nepravdivosti tohto prehlásenia, čo potvrdila svojím podpisom. Na základe uvedených skutkových zistení dospel k záveru, že zmluva o úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 25.10.2016 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným nemá charakter spotrebiteľského vzťahu a žalobkyňa sa nemôže domáhať jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti, a následne ani vydania bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd sa s uvedeným záverom v plnom rozsahu stotožnil, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny, potvrdil. Rovnako správny bol aj výrok súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o trovách konania, vzhľadom na úspech žalovaného v plnom rozsahu. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

9.1. Žalobkyňa, okrem väd konania, s ktorými sa odvolací súd vysporiadal v bode 5., v odvolaní zopakovala svoje tvrdenia prednesené v konaní pred súdom prvej inštancie, podľa ktorých bola v postavení spotrebiteľa, úver si nebrala pre účely podnikateľskej činnosti, finančné prostriedky nemala

evidované v účtovníctve a použila ich výhradne na svoje osobné účely, nebola informovaná o tom, že pôjde o podnikateľský úver a ani že podmienky v prípade podnikateľského úveru budú pre ňu horšie a nevýhodnejšie a zmluvu podpísala v tiesni, lebo potrebovala doriešiť svoje rodinné problémy. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedenými tvrdeniami sa viac než dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie v bodoch 31. až 35 rozsudku a odvolací súd nepovažuje za potrebné na ne opakovane reagovať.

9.2. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 24Co/130/2011 a sp.zn. 23Co/49/2015, tieto na danú vec nedopadajú, keďže v nich nešlo o dlžníkov, ktorí mali postavenie fyzickej osoby - podnikateľa, naopak žalovaní v oboch veciach boli fyzickými osobami s postavením spotrebiteľa. Z uvedeného dôvodu bolo nedôvodné aj tvrdenie žalobkyne o porušení zásady právnej istoty, ktorej súčasťou je predvídateľnosť práva.

10. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni rozsahu 100 % z dôvodu, že žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).